

Příprava

(srpen 2019 – září 2019)

Verča se vrátila z Kanady teprve včera a už ji ženu na zkoušku. Jsem nekompromisní. Ztratili jsme měsíc a teď to musíme dohnat. Většinu choreografií mám už rámcově rozmyšlených. Celý červenec jsem si doma přehrával hudbu, rozmyšlel si příběhy i choreografickou kostru. Po večerech jsem procházel videa na internetu, porovnával, hledal inspiraci. V hlavě mám ke každé písni jakousi myšlenkovou mapu. Znáám hudbu skoro nazpaměť. Už máme na každý tanec vybranou jen jednu píseň, takže přesně vím, co má kdy zaznít.

Občas něco zkusím i s Eliškou po trénincích v souboru přímo na sále. Představení přes léto se souborem nemáme, takže mám trochu volněji. I dál ale učím jak skupinové, tak i individuální lekce. A teď od konce července navíc přibude trénink s Verčou. Alespoň čtyři hodiny denně, a pokud to půjde, tak i víc. Od září už tolik času nebude.

Potřebuji Verču naučit co nejvíc. Záleží, jak na tom bude. Ale mám jasný cíl, dostat se k co nejtěžším prvkům, aby tance vypadaly dostatečně profesionálně. Základní taneční variace totiž na parketu nevypadají nic moc. Výsledné sestavy se ale budu snažit stavět přímo na ni. Mám v plánu vybírat prvky a variace, které jí budou slušet, ve kterých by se mohla najít. Jenže nejdřív musím zjistit, co vůbec umí.

Potkáme se ve zkušebně na Kavčích horách v budově České televize. Přejde ta Verča, kterou znám z televizních pohádek. Na prvním seznámení před víc než měsícem měla ofinu. I proto jsem ji hned nepoznal a nezařadil si ji do profese. Že prý ofinu skoro nikdy nenosí. Teď už jí taky začala odrůstat. Už při první konzultaci jí navíc maskérka i kadeřnice řekly, že bez ofiny se taneční účesy dělají líp.

Na prvním tréninku to nechci moc přepálit, abych Verču nevyděsil. Jako první učím rumbu. Tak nějak obecně, když s kýmkoliv pracuji. Je to nejlepší tanec, pokud se nováček potřebuje teprve

naučit pohybovat na podpatcích tanečních bot. Dá se na něm hezky ukázat spousta prvků, které se hodí i pro další tance. Zkoušíme točky. Verči to moc nejde, tak hledám, co by na ni mohlo fungovat.

„Veru, tak si zkus představit, že jsi baletka a máš se točit,“ hrají na její taneční motivaci.

A najednou to jde.

Aplikuji tuto strategii na cokoliv, co se Verči nedaří.

„Tak si představ, že...“

Na herečku to funguje skvěle. Vyvolat pocit a ten se pak projeví i v pohybu. Celkově je ale Verča šikovná, a tak ze mě trochu spadne strach, že ten první zameškaný měsíc nedoženeme.

Už od začátku chceme na parketě vypadat skvěle. Po rumbě začneme s waltzem a sambou. Postupně se mi daří navyšovat čas, po který je Verča ochotná a schopná trénovat. Nejdřív se bojí, že bude brzo unavená, a neustále děláme přestávky. Po pár trénincích dojdu k závěru, že takto to nejde, a trénujeme už alespoň celé dopoledne. Ted' už jsme na sále občas i od rána do večera. Někdy i o víkendech. Domů za Eliškou se přicházím jen vyspat.

Na úvodních trénincích ještě doháníme sociální síť. Už skoro měsíc jsme tam mohli něco sdílet s hashtagem stardance, ale protože jsme netrénovali, nebylo co. Tak se ted' pořád fotíme a točíme. Původně jsem měl soukromý účet, ale kvůli StarDance jsem ho přepnul na veřejný. Neustále mi totiž chodily žádosti o přidání dalších sledujících. A já kvůli tomu měl pořád vybitý mobil, což se ukázalo jako absolutně nepraktické. To Verča na instagramu doted' zveřejňovala hlavně fotky krajinek a kytek. „Ezo, bio, květinový instáč,“ jak ho nazvala Radka Třeštíková, další ze známých osobností letošního StarDance. Mít sociální síť sice není podmínkou účasti v soutěži, ale páry by byly samy proti sobě, kdyby jejich možností nevyužívaly. Čím víc fanoušků, tím větší šance na hlasy. Odraz dnešní doby.

Do prvního hlasování nám zbývá několik týdnů. Od toček a správného chození jsme se ve výuce posunuli o kousek dál. Snažím se Verču naučit správné držení, jak pracovat s rukama a další prvky,

kteří do základu nezbytně potřebujeme. Jako program na dva měsíce se to zdá málo, ale profesionální tanečníci se toto všechno učí postupně roky. Tady máme osm týdnů, po kterých musí pohyb na parketě vypadat co nejlépe profesionálně. Z tanců se učíme podrobně jen ty, co nás čekají v prvních kolech.

Začínáme taky připravovat šaty. Bude je navrhovat Tatiana Kovaříková, a tak se scházíme v jejím ateliéru. Pouštím Táni hudbu a vysvětluji příběh tance.

„Prostě by to měla být řecká bohyně,“ nastiňuji téma prvního tance. „Nejlíp co nejjednodušší bílé šaty a nějaký zlatý ornament,“ ukazuju na mobilu fotky šatů, které jsme si už předem s Verčou vyhlédli.

Táňa si píše poznámky a dělá první črty. Jsem překvapený, jak moc prostoru nám dává. Báł jsem se, že nebudu moct nic ovlivnit, ale je to přesně naopak. Společně načrtneme první návrh.

„Přesně tak jsme si to s Verčou představovali,“ nadšeně se loučím.

„Dostanete pak přesný návrh, tak to ještě zkontrolujete a případně to doladíme na kostýmních zkouškách,“ dodává Táňa.

Poslední týden v srpnu se balíme na výjezd do Plzně. Skoro celý týden tam budeme natáčet letošní stardancovou znělku a upoutávku. Jedu sám autem, protože jsem ještě přes den učil. Ostatní jeli autobusem už v poledne.

Na hotel, kde bydlíme všichni společně, přijíždím až pozdě večer. Ráno se začíná natáčet. Obsadili jsme dvě ulice vedoucí z největšího náměstí v Plzni. Na jejich konci stojí kamiony. V jednom je prádelna, v druhém catering, v dalším maskérna. Zázemí máme v jedné místní kavárně. Verča je zvyklá, já jsem jako malý kluk v lunaparku. Celá ulice je přestavěná. Umělé přechody, umělé semaforey, umělé lampy, květinový stánek...

„Umělý déšť, Veru? To se fakt takhle při natáčení dělá?“ nevycháším z údivu.

Upoutávka bude na melodii písně Singing in the Rain. Kromě nás v ní bude ještě spousta lidí jako komparz, aby to vypadalo, že se procházíme po zaplněné ulici. Pak se ještě musí natočit znělka, která půjde na začátku každého dílu. Je to poprvé, co se takto připravují dvě videa.

Jsmo jubilejní desátý ročník StarDance. A novinek je v něm víc, třeba i to, že všichni letošní profesionálové tančí ve StarDance poprvé. Všechny je znám alespoň podle jména. S některými jsem se potkával už dřív na soutěžích. Tady v Plzni máme konečně čas se poznat blíž. Je to pro nás takový letní tábor. Chodíme všechny páry společně na obědy, sdílíme zážitky z tréninků, povídáme si, seznamujeme se.

Nejdřív natáčíme části, ve kterých hrají páry samostatně. Podle rozpisu mám být ve dvě odpoledne připravený na česání. První star-dancové česání. Jsem zvědavý, jak to budu zvládat. Kvůli transplantaci se u kadeřníka děsím každého zatahání. Až to vypukne, tak mne kvůli StarDance budou česat každý týden. Doufám, že to přežijí vlasy i moje psychika, říkám si, když vcházím do patra kavárny, kde jsou rozmístěné maskérky.

„Dobrý den, já jdu na vlasy.“

„Jasně, posad'te se sem. A jak jste to měl včera?“

Trochu mne ta otázka zarazí, ale pokusím se popsat, jak jsem včera vypadal. Za minutu jsem hotový.

„Tak děkuji a další.“

Je mi to divný, že to bylo tak rychlé. Vyjdu ven na terasu a čekám, až dostaneme instrukce jít natáčet. Z otevřených dveří zaslechnu své jméno.

„Ještě tu nebyl Vodička...“

Jdu raději dovnitř, netuším ale, co jsem zmeškal.

„To jsem já!“

„To jste vy?“ ptá se kadeřnice udiveně.

„Proč jste to neřekl? Já jsem myslela, že jste komparzista!“

„No, já jsem si říkal, že to bylo nějaké rychlé. Ale nevím, jak to tu funguje...“

Všichni se začnou smát a posílají mě znovu do křesla. Tentokrát už tam strávím výrazně víc času.

„Vy jste na fotce vypadal úplně jinak, já vás nepoznala,“ omlouvá se maskérka, zatímco mi stříhá vlasy.

Před natáčením jsme dostali instrukce, ať nikam ke kadeřníkovi nechodíme, že nás ostríhají podle svých potřeb. Za hodinu jsem konečně skoro připravený na natáčení. Ještě zastávka v kostymérně a jdeme na to. Režisér nám vysvětluje, co budeme představovat.

„Dominiku, Verča je květinářka. Je smutná, že sice prodává kytky, ale jí nikdo květinu nedá. Navíc prší, tak se moc lidí u stánku nezastavuje. Ty jdeš okolo, koupíš květinu a dáš ji Verči. U toho ji roztočíš, ať je tam taneční prvek. Ona se rozveselí, usměje se a hotovo. Tak jdeme na to...“

„Kamera, playback...“

Jdeme poprvé, na konci záběru jsem úplně mokrý. Před dalším záběrem zase do maskérny, na vlasy, převléct. Výsledných osm sekund natáčíme pět hodin. Záleží na každém detailu. Komparz prošel o chvíli později, jedeme znovu. Verči spadne pramen vlasů dřív, než má, jedeme ještě jednou. Kytka se při předávání otočí květem od kamery, a ještě jednou. Ale i tak mě to baví. Vlastně jsem rád, že to trvá tak dlouho. Užívám si to a sleduji, jak se všechno tvoří. Fascinuje mě, jak to na záběru kamery vypadá mnohem líp, než když stejnou věc člověk sleduje očima.

Když to jde, i během natáčecích dní trénujeme, abychom dohnali promeškaný červenec. Vydupali jsme si, ať je v hotelu sál, ve kterém bychom mohli zkoušet. Stále se bojím, že to nestihneme. Máme teď rozpracované čtyři tance. To bylo i doporučení produkce, ale taneční základy máme natrénované i na pár dalších.

Ptám se mezi ostatními tanečníky, co už mají natrénováno. A s překvapením zjišťuji, že jsme všechny v přípravě nejspíš nejen dohnali, ale dokonce předešnali. Navzdory zameškanému červenci. Báł jsem se, že nám ta doba bude chybět, ale nahradili jsme si ji dvojnásobně. Uklidní mě a trochu tu zvolním. Moc volného

času tady stejně nemáme a po natáčení jsme utahaní snad ještě víc než z tréninků. Jedno odpoledne se ale domluvíme se všemi ostatními páry a jedeme se společně vykoupat do hotelového bazénu. Děláme zvedačky jako v Hříšném tanci a blbneme jako malé děti.

Po večerech se navštěvujeme na pokojích. Jako na tanečních kempech. Koneckonců s některými tanečnickými jsme se dřív přesně takto potkávali. Taky se tu smazávají rozdíly mezi tanečnickými a takzvanými vipkami. Bavíme se všichni dohromady. Na pokojích bydlíme po třech. Je to fakt jak na táboře. Jeden večer si povídáme a pijeme s Matoušem Rumlem. Když vypijeme náš minibar, nenapadne nás nic lepšího než obcházet ostatní pokoje s prosbou, aby nám dali, co mají v minibaru oni. Verča nám už ani neotevře. Ráno se nám pak u snídani směje, že jsme se chovali jako rozjívění pu-berťáci, a omluvně dodává:

„Znám Matěje a tuším, jak by to dopadlo, kdybych vám otevřela. A dneska jsem se fakt potřebovala aspoň trochu vyspat.“

Naráží na to, že odpoledne musí na otočku odjet odehrát představení s Dejvickým divadlem.

Ve volných chvílích při natáčení probereme všechny možné i nemožné životní příhody.

„Verčo, jak jste se vůbec seznámili s manželem?“ ptá se Radka Třeštíková.

„No, my jsme spolu zkoušeli Markétu Lazarovou. Tenkrát jsem hrála ještě v divadle ABC. A jednou na zkoušce jednomu kolegovi v nějakém akčním momentu vylétlo z ruky prkno tak nešťastně, že mi skončilo na hlavě a rozseklo čelo. Skoro jsem omdlela, tekla z toho spousta krve a Pavel mě zachraňoval. A pak jsme si psali, jak mi je a tak... zhruba takto to začalo,“ vypráví Verča a jako důkaz ukazuje jizvu na čele.

„No jo, to vidím, tady, že?“ ukazuje Radka na Verčino čelo.

„Ne, to je jen vráska,“ rozesměje se Verča a celý zbytek osazenstva s ní.

„Jizvu mám tady. Museli jsme pak do nemocnice a skončila jsem se třemi stehy na čele.“

Po Plzni nás čeká tvrdý návrat do tréninkové reality. Verča začíná panikařit, že to na přenosu v říjnu nezvládne. Většinou jsme na zkušebnách sami. Začali jsme se ale víc navštěvovat s ostatními páry, se kterými máme podobný tréninkový rozvrh. Nejčastěji se vidíme s Matoušem Rumlem, Natálkou Otáhalovou, Radkou Třeštíkovou a Tomášem Vořechovským. Pomáhá to. Z našich partnerů padá nervozita, protože vidí, že jsou na tom podobně i ostatní. Střídáme se na Kavčích horách ve čtyřech zkušebnách. Vzájemně se navštěvujeme, chodíme na jídlo, radíme si. Plzeň nás všechny hodně stmelila. S některými se ale v televizi úplně mýjíme. My trénujeme hlavně odpoledne, ostatní páry spíš dopoledne.

S Verčou teď na trénincích jedeme nejčastěji sambu. Na Včelku Máju. Už mám té hudby plné zuby, ale není úniku. Jeden večer bude věnovaný Karlu Gottovi a musíme tančit na nějakou jeho píseň. Včelka Mája opravdu nebyla mým favoritem. Pro společenský tanec mi to přijde až příliš ujeté... Po dohodě s produkcí jsme na ni ale kývli. Samba je náročná. Bude to náš druhý tanec, teď jí proto dáváme maximum. Poslední týden před prvním přenosem mám v plánu trénovat jen waltz, kterým začínáme. Pak budeme mít na doladění a osvěžení samby do dalšího kola jen pár dnů.

Se začátkem září nám navíc přibývají i další povinnosti. Tiskové konference, rozhovory s novináři, autogramiády. Na instagramu nám úměrně publicitě StarDance roste počet sledujících. V přestávkách na tréninku odpovídáme na zprávy a sdílíme storička.

„Veru, kup si nový mobil,“ říkám jí, když opět sahá po mém telefonu, aby vyfotila něco na instagram.

Ve svém už nemá místo, a navíc má starý model. Manžel Pavel jí taky neustále opakuje, že už potřebuje nový. Neúspěšně. A tak si Verča půjčuje můj a postuje fotky z tréninků. Nikdy dřív se takto

na internetu nesdílela. Dokonce vytvoří první storičko. Verčino historicky první stories je ze zkušebny StarDance, poslané z mého mobilu.

„Dost,“ beru jí mobil z ruky. „Prostě si kup nový mobil,“ směju se.

Druhý den Verča přichází s novým telefonem.

10. září. Velká tisková konference ke StarDance. Znovu se všechny páry na ní potkáváme jako v Plzni. Sotva skončí, přebíhám na tiskovku číslo dvě. K nominacím na Thálii. V Národním divadle. Uvnitř jsem poprvé v životě. Vplétám se mezi další letošní nominanty Thálie a zjišťuji, že na mě čekají úplně stejní novináři jako před hodinou na tiskovce ke StarDance. Většina z nich ale vypadá, že mě nepoznává. Jedna novinářka si mě prohlíží podezřele dlouho.

„Dobrý den,“ snažím se přerušit nepříjemně dlouhou dobu civění.

„To jste vy, ten Vodička? Z toho StarDance?“ slyším místo pozdravu.

Zní to tak nějak povýšeně, ale rozhodnu se tu divnou hru s ní hrát.

„No, to jsem já.“

„Co tady děláte?“ nevychází novinářka z údivu.

„Jsem nominovaný na Thálii,“ říkám takovým tónem, abych trochu napodobil aroganci v jejím hlase.

„Aha, takhle mladej, jo?“

Jen kývnu a usměju se.

„No, mladej, je mi dvacet tři a jsem tanečník.“

„Jo, vy tanečníci... vy vlastně pak už nemůžete tancovat... Tak gratuluji,“ ukončí novinářka celý rozhovor nerozhovor a jde asi hledat někoho staršího, kdo má na Thálii věk.

Jsem na nohách skoro třináct hodin denně. Zkouška v souboru, zkouška s Verčou, tréninky a individuální lekce, večer případně